

för det var ett berg där som såg ut på det viset. Där var också 15 cm kanoner. Men på Hisingen hade dom 28 cm. Uppe på bergen vid Hjuvik fanns två sådana kanoner. Där var vi och övningssköt när vi gick våra kurser.

Jag vet inte om "skjutninga" var riktigt allvar någon gång...

När det där flyplanet kom så var det "Manligheten" som sköt. Och då sköt dom ju på "Amrikanarns" hus. "Manligheten" låg mellan Kalvsund och Öckerö när dessa flygplanen kom. Planen gick så lågt så att granaterna husen. Dom som träffades vid skjutningen fick ju ersättning senare.

"Manligheten" kallades väl för slagskepp, det var det största dom hade i Svenska Flottan då. "Manligheten", som hade ett systemskepp ("Dristigheten") låg här länge under kriget. Så låg det ubåtar i hamnen, flera stycken. Militären hade ett utsiktstorn på Valeberget, ett som dom hade byggt upp av sten.

Sonny: När militären kom till Björkö så "tog" dom sådana hus som var tomma. Pappa var ute i beredskap och vi andra var och hälsade på mormor så vårt hus stod tomt. Dom hade officersmäss hemma innan dom fick den klar i Bovik. Därför fick vi bo på Gustavs vind när vi kom hem igen 1942.

Dom hade en i köket, Andersson, som var "farli" snäll. Jag var sju år och Sven var fem. När officerarna hade ätit så vinkade alltid "Andersson i köket" in oss och så fick vi en påse med smör, ost och pålägg varenda dag. Detta var den Holger i Ljung som senare var här som potatishandlare.

En dag skulle Rudolf Kolmodin komma och äta. Och dom krattade på ingången och var så väldigt nervösa. Kolmodin var högste chef för KA4. Alla var rädda för honom. Andersson berättade att var det det allra minsta som inte passade Kolmodin så blev han väldigt arg och skällde.

Holmfrid: Det var likadant när han skulle komma och inspektera i förläggningen. Då skulle det städas i fjorton dar! Det fick inte finnas det minsta skräp så alla militärerna kröp omkring i buskarna och rensade. Och gjorde officerarna det minsta fel så blev dom rejält utskällda. - - -

Jag tror vi hade tre stora och två mindre kanoner.

Jan-Olof på Ryd låg också inkallad. Det var så han träffade Margit. Men här låg många andra skärgårdsbor från Hönö och Öckerö. Där var en vi kallade "Sven på He´a". Han brydde sig inte om någonting. Dom fick inte honom att ta på sig en mössa på hela tiden som vi låg där. Han gick barhuvad. Han krusade inga officerare eller någon annan. Han fick sitta i finkan nästan hela tiden, den finkan som finns kvar ännu. Jag fick hålla honom med tidningar och cigaretter.

Varje morgon klockan åtta skulle vi ha uppställning och stå på led. Så skulle officerarna ropa nummer och namn. Jag stod alltid bredvid den där Sven – vi var "änna" kompisar fast han var galen. När Sven hade svarat sitt namn så sa officeren: "Högre kan Edvardsson!" Sven sa det en gång till. "Ännu högre kan Edvardsson!" Då sprang Sven fram och ropade honom i örat: "Hör du nu , din j-l!" Och då åkte han förstås in med en gång. Ja, han var rolig den där Sven!

En gång hade vi rekrytundervisning. Vi skulle läsa en bok. "Här är något jag inte begriper!" sa Sven och gick och satte sig mittemot officeren. Och så la han av en braskit så det dåna! Så åkte han in i buren igen, såklart!

En gång hade dom andra skärgårdsborna permission men inte jag. Dom skulle gå på idrottslokalen på Hälsö så jag tänkte att jag sticker med. Men där var det en som tog fel på mig och någon annan och smockade till mig så jag "rök ner" i ett stenrös och slog sönder hela ansiktet. Militärläkarn fick komma och jag blev skickad till Sahlgrenska och blev liggande där i sexton dar